

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 101/04-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2004 predbežne prerokoval sťažnosť V. B. P., H., ktorou namieta porušenie svojich práv a práv Mgr. N. L., V., podľa čl. 7 ods. 5, čl. 12, čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 19, čl. 23 ods. 1 a 2, čl. 24 ods. 1, čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 27, čl. 32, čl. 46, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom v Humennom v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 336/00, Okresnou prokuratúrou v Humennom a Okresným úradom justičnej polície Policajného zboru v Humennom, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. B. P. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júla 2003 doručená sťažnosť V. B. P., H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich práv a práv Mgr. N. L., podľa čl. 7 ods. 5, čl. 12, čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 19, čl. 23 ods. 1 a 2, čl. 24 ods. 1, čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 27, čl. 32, čl. 46, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Okresným súdom

v Humennom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 336/00, Okresnou prokuratúrou v Humennom (ďalej len „okresná prokuratúra“) a Okresným úradom justičnej polície Policajného zboru v Humennom (predtým Okresný úrad vyšetrovania Policajného zboru v Humennom; ďalej len „polícia“).

Sťažovateľ tvrdí, že on a Mgr. N. L. sú účelovo a vykonštruovane trestne stíhaní za trestné činy, ktorých sa nedopustili. Porušenie uvedených práv vidí sťažovateľ podľa neho v absurdnej obžalobe voči nemu a Mgr. N. L. pre trestné činy týrania zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona a obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Trestného zákona a v insinuáciách vyšetrovateľa S. Radu, prokurátorky V. P. a sudcu M. S.

Sťažovateľ uvádza, že odôvodnenie jeho sťažnosti a navrhované dôkazy sú uvedené v jeho predchádzajúcej (62 - stranovej) sťažnosti a jej 73 prílohách z 23. júna 2003. Vo svojom podaní z 23. júna 2003, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 27. júna 2003 sťažovateľ podrobne podáva svoju verziu jeho trestného stíhania. Opisuje ako on a Mgr. N. L. začali pracovať v detskom domove, aká v ňom bola situácia, aké mali skúsenosti s Eparchiálnou radou Pravoslávnej cirkvi. Zaoberá sa ich úsilím o zmenu pomerov v detskom domove. Opisuje vybrané časti trestného stíhania jeho a Mgr. N. L., zvlášť správanie sa niektorých osôb.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd

- oslobodil jeho a Mgr. N. L. spod uvedenej obžaloby,
- priznal náhradu za ujmu na zdraví a ujmu za stratu času jemu v sume 3 557 000 Sk a Mgr. N. L. sumu 3 587 000 Sk,
- potrestal redakciu Podvihorlatských novín pokutou 200 000 Sk za ujmu na ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a prikázal jej ospravedlniť sa,
- predvolal k trestnej zodpovednosti vinníka nezákonnosti voči nemu a Mgr. N. L., osoby zodpovedné za smrť chovankyne detského domova na jar v roku 2001.

Doživotne diskvalifikoval M. S., V. P. a S. Radu za úplatkárstvo a ignorovanie zákonov Slovenskej republiky,
- zbavil Eparchiálnu radu Pravoslávnej cirkvi práva zriaďovať detské domovy.

Z príloh ku sťažovateľovmu podaniu z 23. júna 2003 a zo spisov Okresného súdu vo Svidníku sp. zn. 2 T /2/2004 (pôvodne sp. zn. 4 T 336/00 a 2 T 24/03) ústavný súd zistil nasledovné:

Sťažovateľ a Mgr. N. L. sú trestne stíhaní pre trestné činy týrania zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona a trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že ako riaditeľka a zástupca riaditeľky a vedúci výchovy Detského domova sv. Nikolaja v M. v presne nezistené dni v období od druhej polovice mesiaca január 1998 do konca mája 1999 dávali pokyny podriadeným výchovným pracovníkom, aby na izbe č. 103 v priestoroch uvedeného detského domova, t. j. v miestnosti tzv. samotky, ktorá bola vybavená mrežami na okne, nemala riadne umelé osvetlenie, nebola náležite vykurovaná, nebola vybavená ani najnutnejším hygienickým zariadením, v ktorej sa nachádzala iba poškodená posteľ bez podhlavníka a akejkolvek prikrývky a detská postieľka, boli umiestňovaní chovanci a chovankyne z oddelenia maloletých matiek, u ktorých bola nariadená ústavná výchova na dobu jedného dňa až desiatich dní pre rôzne výchovné problémy. Aj napriek tomu, že evidenciu o umiestnení zverených osôb v tzv. samotke nevedli, bolo zistené, že od 21. januára 1998 do 23. januára 1998 tam boli umiestnené A. P., 17. júla 1998 chovankyňa bez presne uvedenej totožnosti, od 15. októbra 1998 do 17. októbra 1998 opäť A. P., od 19. októbra 1998 do 20. októbra 1998 H. G., a B. Ď., od 7. mája 1999 do 8. mája 1999 M. B., od 8. mája 1999 do 9. mája 1999 J. B., od 9. mája 1999 do nezisteného dňa v mesiaci máj 1999 ďalšia chovankyňa bez presne určenej totožnosti a v presne nezistený deň v mesiaci september 1999 v dopoludňajších hodinách tam boli umiestnení Š. T., a M. M.

Vo veci bola 15. augusta 2000 podaná okresnému súdu obžaloba a bola jej pridelená sp. zn. 4 T 336/00. Na sťažovateľa bola 28. októbra 2002 podaná obžaloba pre trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 153 ods. 3 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť

verbálnymi útokmi na orgány činné v trestnom konaní vrátane sudcu. Trestná vec proti sťažovateľovi a spol. pre trestný čin týrania zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona vedená na okresnom súde pod sp. zn. 4 T 336/00 bola uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Nto 2/03-579 z 30. januára 2003 odňatá okresnému súdu a prikázaná Okresnému súdu vo Svidníku.

Sťažovateľ sa na orgány prokuratúry a súdov obrátil s množstvom rôznych podaní. V oboch veciach boli vykonané početné úkony a sťažovateľ neuvádza žiadne konkrétne obdobia nečinnosti súdov alebo iných orgánov činných v trestnom konaní. Postup súdov a ostatných orgánov činných v trestnom konaní nie je zjavne neúčelný. Obe uvedené trestné veci boli 14. novembra 2002 spojené. Uznesením Okresného súdu vo Svidníku č. k. 2 T 24/03-159, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15. februára 2004, bolo trestné stíhanie sťažovateľa pre trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 156 ods. 3 Trestného zákona zastavené.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, či nie je podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažnosť smeruje proti okresnému súdu a ďalším orgánom činným v trestnom konaní v okrese Humenné, ktoré však v jeho veci mohli konať iba do 30. januára 2003, keď bola okresnému súdu vec odňatá a prikázaná Okresnému súdu vo Svidníku. Sťažovateľ sa na

ústavný súd obrátil sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. júla 2003, teda oveľa neskoršie ako dva mesiace od momentu, keď orgány verejnej moci, voči ktorým jeho sťažnosť smeruje, ukončili svoje konanie v jeho veci. Sťažovateľ netvrdí, že sa o ich konaní dozvedel až neskoršie a ani zo spisu nevyplýva, že by mu bolo znemožnené priebežne sledovať konanie v jeho trestnej veci.

Preto je sťažnosť podaná v celom rozsahu oneskorene. Navyše podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať pred ústavným súdom ochrany len svojich vlastných práv. Sťažovateľ nemôže namietat' porušenie práv Mgr. N. L., ale len svojich vlastných. Preto je sťažnosť v časti, ktorou sa namieta porušenie práv Mgr. N. L. podaná zjavne neoprávnenou osobou.

Sťažovateľovo trestné stíhanie bolo len v časti zastavené a v časti naďalej trvá. Ak sa sťažovateľ domnieva, že jeho trestným stíhaním boli porušené jeho práva, tak má stále možnosť domáhať sa ich ochrany pred Okresným súdom vo Svidníku v konaní sp. zn. 2 T 24/03 a prípadne pred vyšším súdom v odvolacom konaní. Možnosť domáhať sa ochrany práv pred všeobecným súdom vylučuje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (princíp subsidiarity) právomoc ústavného súdu konať o ich prípadnom porušení. Preto ústavný súd nemá právomoc konať o tejto sťažnosti.

Oneskorenosť podania sťažnosti, jej podanie v časti, ktorou namieta porušenie práv Mgr. N. L. zjavne neoprávnenou osobou ani nedostatok právomoci ústavného súdu nemožno odstrániť. Preto ústavný súd nevyzval sťažovateľa na ustanovenie právneho zástupcu ani na odstránenie iných nedostatkov v jeho sťažnosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2004

